

UOHSP0002FJ0

62Ca 35/2009-44

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 604 86 Brno	
Došlo:	26-10-2009 D
Číslo:	0045-1577/09 Vyřizuje: OVR
Přílohy:	3x, 2x, 1x

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Moravská stavební development, a.s.**, se sídlem Český Těšín, Nádražní 16/10, zastoupený Mgr. Janou Hamplovou, advokátkou se sídlem Mohelnice, Olomoucká 36, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou k poštovní přepravě dne 7.7.2009 domáhá vydání rozsudku, kterým by žalovanému bylo uloženo vydat rozhodnutí ve věci námitek proti úkonům zadavatele podaných žalobcem ve věci veřejné zakázky „Odstranění některých ekologických zátěží vzniklých před privatizací“, ev. č. zakázky 60026142, vyhlášené Českou republikou – Ministerstvem financí, do deseti dnů od právní moci rozsudku.

I. Shrnutí argumentace účastníků

Z obsahu žaloby se zejména podává, že žalobce podal dne 26.1.2009 žalovanému podnět ke zrušení shora identifikované veřejné zakázky z důvodu porušení zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“). Žalovaný

dne 5.2.2009 žalobci sdělil, že podnět přijal, následně dne 13.2.2009 vyrozuměl žalobce o vyřízení podnětu tak, že se s výhradami obsaženými v podnětu neztotožnil. Následně dne 9.3.2009 podal žalobce žalovanému další podání („námitky“), v němž setrval na svých výhradách. Dne 2.5.2009 žalobce u žalovaného urgoval vyřízení tohoto podání, dne 22.5.2009 byla žalobci doručena reakce žalovaného, z níž vyplývá, že žalovaný nepovažuje žalobce za osobu oprávněnou podat námitky, a proto se jimi ani nezabýval, aniž však žalobci tuto skutečnost sdělil nebo o tomto nějakým procesním postupem rozhodl. Především se tedy žalovaný podle žalobce nijak nevypořádal s otázkou jeho postavení coby účastníka řízení. Žalovaný se tedy cítí být účastníkem řízení a žalovaný se s jeho argumentací vypořádal pouhým dopisem k podnětu, a tedy žalovaný zůstal nečinným, ač konat měl.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce nevyčerpal veškeré prostředky ochrany proti nečinnosti, konkrétně nepodal žádný podnět k předsedovi žalovaného ve smyslu § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „SpŘ“), a žaloba by měla být tedy odmítnuta. K meritornímu obsahu žaloby pak žalovaný poukázal na to, že k podnětu žalobce, který obdržel dne 29.1.2009, jej informoval dopisem ze dne 13.2.2009 o výsledku šetření s tím, že neshledal důvody k zahájení správního řízení z moci úřední. Následně žalovaný obdržel dopis žalobce ze dne 9.3.2009 označený jako „*Námitky proti protiprávnosti, in eventum neurčitosti, úkonů zadavatele...*“ a vzhledem k tomu, že z jeho obsahu dovodil, že jde o stížnost proti prvotnímu vyřízení žalobcovu podnětu, vyřídil ji jako „stížnost“ dopisem ze dne 22.5.2009 s tím, že žalovaný nadále trvá na svých původních závěrech a neshledává v obsahu podnětu žádný důvod k zahájení správního řízení z moci úřední. Proto má žalovaný za to, že podání žalobce vyřídil řádně. Z obsahu žalobcových podání podle žalovaného nevyplývá, že by se jednalo o návrh na zahájení správního řízení ve smyslu § 114 ZVZ, a tedy jejich doručením nebylo zahájeno správní řízení „na návrh“ podle § 113 odst. 1 ZVZ, zároveň skutečnosti tam uvedené neodůvodňovaly zahájení řízení „z moci úřední“. Žalobce tedy nemohl být účastníkem žádného správního řízení. Žalovaný se tedy za nečinného nepovažuje.

V replice k vyjádření žalovaného pak žalobce (byť je tam uveden jako „Marián Kuš, Praha“ – bez jakékoli další identifikace – má soud za to, že replika fakticky svým obsahem reaguje na vyjádření žalovaného v této věci, formálně směřuje ke spisové značce této právní věci, a že tedy jde skutečně o žalobcovu repliku) uvádí, že podstatou není to, že žalobce si měl stěžovat na nečinnost, nýbrž to, že s ním nebylo jednáno jako s účastníkem řízení. Žalovaný tedy podle žalobce hovoří rozporuplně, když v celém procesu postavení účastníka správního řízení žalobci odpíral a nyní ve svém vyjádření argumentuje tím, že měl jako účastník řízení postupovat, jako by mu toto postavení přiznáno bylo. Právě až poté, co bude žalobce účastníkem řízení, může postupovat tak, jak uvádí žalovaný. Žalobce tedy setrvává na své žalobní argumentaci.

II. Podstatné skutečnosti

Ze spisu předloženého žalovaným soud zjistil, že žalobce dne 29.1.2009 doručil žalovanému podání „*Podnět ke zrušení veřejné zakázky v době před vypršením termínu k odevzdání nabídek*“, kde argumentuje porušením § 6 ZVZ a „směrnic EU“ částí zadavatelových „*Dodatečných informací č. 1 k zadávacím podmínkám*“ a podnět uzavírá tak, že „...*se domnívá, že za situace, kdy v procesu zadání dochází k „předvýběru“, a to z uchazečů, kteří shodně splní kvalifikační předpoklady, a přitom není zřejmé, na základě jakých kritérií dojde k „předvýběru“, musí být zakázka zrušena a znovu vyhlášena bez prvků diskriminace.*“. Žalovaný žalobci oznámil přijetí podnětu (oznámením ze dne 5.2.2009), obsahem spisu poté prochází korespondence se zadavatelem ohledně příslušné veřejné zakázky a navazuje přípis žalovaného ze dne 13.2.2009 označený jako „*Vyrozumění o výsledku šetření podnětu*“, ve kterém žalovaný žalobci zdůvodňuje, že neshledal důvody pro zahájení správního řízení z moci úřední. Na to navazuje podání žalobce ze dne 9.3.2009 označené jako „*Námítky proti protiprávnosti, in eventum neurčitosti, úkonů zadavatele veřejné zakázky „Odstranění některých ekologických zátěží vzniklých před privatizací“, evidenční číslo zakázky 60026142, vyhlášené Českou republikou – Ministerstvem financí dle § 110 zákona o zadávání veřejných zakázek*“, v němž žalobce znovu opakuje podstatu své předchozí argumentace, znovu vyjadřuje názor, že zakázka musí být zrušena a znovu vyhlášena, a pokud se tak nestane, „...*bude následovat ze strany společnosti, která podává tyto námítky, postup podle zákona o veřejných zakázkách*“. Následuje další žalobcův přípis ze dne 2.5.2009 „*Žádost o sdělení – rozhodnutí o námitkách*“, v němž žalobce urguje rozhodnutí o námitkách. Dne 22.5.2009 je datována „*Odpověď na stížnost*“, ve které žalovaný odkazuje na svoje předchozí sdělení ze dne 13.2.2009 a opakuje, že neshledal důvody k zahájení správního řízení z moci úřední.

III. Podmínky pro projednání žaloby in merito

Podle obsahu žaloby včetně žalobního petitu jde o žalobu ve smyslu § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Předtím, než se soud mohl zabývat důvodností žaloby podle § 81 s.ř.s., musel především vyřešit otázku splnění podmínek aktivní legitimace žalobce vyplývajících z § 79 odst. 1 s.ř.s.

Pokud se žalobce obrátil na žalovaného s podnětem, pokud poté trval na své argumentaci druhým podáním (označeným jako „*Námítky...*“), když v obou těchto podáních argumentoval porušením ZVZ, a pokud nyní „...*podal žalobu na nečinnost žalovaného s poukazem na to, že žalobce usiluje o přiznání pozice účastníka řízení...*“ (jak žalobce vysvětluje v poslední větě třetího odstavce své repliky k vyjádření žalovaného), tedy zřejmě toho správního řízení, které žalobce hodlal vyvolat svým podnětem, a pokud se petitem své žaloby domáhá toho, aby žalovanému bylo uloženo rozhodnout o námitkách (tedy rozhodnout o druhém žalobcově podání), pak z pohledu přípustnosti žaloby podle § 79 odst. 1 s.ř.s. je především podstatné to, zda žalobce

předtím, než podal tuto žalobu, bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu (tu u žalovaného) stanoví k jeho ochraně před nečinností správního orgánu (tu žalovaného). Konkrétně je tedy třeba (též s ohledem na argumentaci žalovaného v jeho vyjádření k žalobě) posoudit, zda se žalobce předtím, než podal žalobu, domáhal jinými v úvahu přicházejícími prostředky ochrany toho, aby žalovaný o námitkách rozhodl.

ZVZ žádné specifické prostředky k ochraně před nečinností žalovaného nestanoví, zároveň žádné ustanovení ZVZ nevylučuje aplikovatelnost § 80 SpŘ coby obecného nástroje určeného ke sjednání nápravy proti nečinnosti. Ve vztahu k aplikovatelnosti tohoto ustanovení SpŘ však soud považuje za podstatnou recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se k této otázce při specifické situaci právě u žalovaného dostatečně zřetelně vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 16.9.2009, sp. zn. 1 Ans 8/2009, a v rozsudku z téhož dne, tj. 16.9.2009, sp. zn. 1 Ans 2/2009 (www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud podal, že při posuzování, zda je v případě žaloby na ochranu proti nečinnosti ústředního orgánu státní správy (Nejvyšší správní soud tu zmiňuje „nečinnost ústředního orgánu státní správy“, nikoli výlučně nečinnost jeho vedoucího) nutné využít opatření proti nečinnosti podle § 80 SpŘ, je třeba vycházet ze smyslu a funkce tohoto právního institutu a jeho místa ve správním řízení. Smyslem opatření proti nečinnosti je v souladu s principem dobré správy zabránit průtahům ve správním řízení a zamezit nečinnosti správního orgánu tam, kde je zákonem předpokládána určitá forma činnosti, často v zákonem stanovené lhůtě. Režim opatření na ochranu proti nečinnosti spočívá částečně na zásadě dispoziční, kdy účastník správního řízení může v případě nevydání rozhodnutí v zákonné lhůtě sám podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, čímž dojde k vyčerpání procesního prostředku potřebného k podání žaloby podle § 79 s.ř.s. Zároveň je však tento právní institut projevem dozorové funkce nadřízených správních orgánů, které mohou z úřední povinnosti, jakmile se o takové situaci dozví, opatření proti nečinnosti učinit. Podle Nejvyššího správního soudu však institut ochrany před nečinností spočívá v tom, že nadřízený správní orgán posuzuje důvod nečinnosti jemu podřízeného správního orgánu zvnějšku, mimo organizační strukturu nečinného orgánu. Opatření podle § 80 SpŘ je tak projevem dozorové funkce nadřízeného orgánu a prostředkem, kterým lze zvnějšku donutit nečinný správní orgán k činnosti. Uvnitř samotného nečinného orgánu lze nápravu zjednat odlišnými prostředky. Každý vedoucí správního orgánu by měl být informován a zpravován o stavu probíhajících řízení či dodržování lhůt pro vydání rozhodnutí v jeho úřadu, současně by měl dohlížet na řádné plnění pracovních povinností zaměstnanců tohoto úřadu. Dozví-li se vedoucí správního orgánu, že jím řízený správní orgán je nečinný, může jinými právními nástroji než opatřením podle § 80 SpŘ (např. prostředky vyplývajícími z pracovněprávních předpisů) přimět podřízené zaměstnance k činnosti. V případě Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (či jiného ústředního orgánu státní správy), v němž nerozhoduje více orgánů ve více stupních, nýbrž rozhodování ve více stupních provádí jeden a tentýž správní orgán, jímž tu zůstává Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (předseda žalovaného tedy není samostatným správním orgánem, jak je již konstantně

judikováno, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.8.2006 ve věci sp. zn. 4 As 57/2005, www.nssoud.cz), není proto podle Nejvyššího správního soudu na místě trvat na využití formalizovaného návrhu na odstranění nečinnosti k předsedovi tohoto úřadu a až na tento postup vázat soudní ochranu.

Z právě uvedených důvodů dospívá zdejší soud k závěru, že v tomto případě žalobce, byť žádné z jeho shora soudem rekapitulovaných podání nevykazuje znaky stížního charakteru podání podle § 80 SpŘ, využil všech právních prostředků ochrany, které měl před podáním žaloby podle § 79 odst. 1 s.ř.s. využít, resp. že nevyužití postupu podle § 80 SpŘ nebrání tomu, aby mohla být žalobci již přímo poskytnuta soudní ochrana podle § 79 a násl. s.ř.s.

Podle soudu byla dodržena i lhůta pro podání žaloby vyplývající z § 80 odst. 1 s.ř.s. (poslední žalobcová urgence, v níž požadoval o námitkách rozhodnout, byla ze dne 2.5.2009, k vyřízení těchto „námitek“ jako „stížnosti“ ze strany žalovaného došlo dne 22.5.2009).

Podle soudu jsou tedy splněny podmínky, aby se žalobou zabýval *in merito*.

IV. Posouzení věci

Soud o žalobě rozhodoval bez jednání za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 113 odst. 1 ZVZ se řízení o přezkoumání úkonů zadavatele u žalovaného zahajuje na písemný návrh stěžovatele (tu jím mohl být žalobce) nebo z moci úřední. Podle § 113 odst. 2 ZVZ návrh musí být doručen žalovanému a ve stejnopisu zadavateli do 10 kalendářních dnů ode dne, v němž stěžovatel obdržel rozhodnutí, kterým zadavatel námitkám nevyhověl. Prvním způsobem je tedy zahájení řízení na písemný návrh stěžovatele (podaný u žalovaného poté, co byly u zadavatele podány námitky, kterým zadavatel nevyhověl), druhým způsobem je pak zahájení řízení z moci úřední (z vlastního podnětu) žalovaným.

Je-li podán písemný návrh, pak se dále aplikují pravidla podávaná z § 114 a násl. ZVZ a ze správního řádu. Při jeho podání se skládá kauce upravená v § 115 ZVZ. Pokud jde o zahájení řízení na návrh, osobou oprávněnou k podání návrhu je „stěžovatel“, tedy osoba, která splňuje podmínky podle § 110 odst. 1 ZVZ a která u zadavatele podala včas řádně zdůvodněné námitky (a nevzdala se práva na jejich uplatnění a nevzala je zpět). Žalobce se na žalovaného, jak soud shora rekapituloval, ovšem neobrátil s návrhem na zahájení řízení, nýbrž s podnětem k zahájení řízení z moci úřední. To je nepochybné jak z formálního označení („*Podnět ke zrušení veřejné zakázky v době před vypršením termínu k odevzdání nabídek*“), tak z obsahu (podstatou je argumentace tím, že zadavatel podle žalobce porušil ZVZ). Navíc se žalobce na žalovaného se svým podáním neobrátil poté, co u zadavatele podal námitky

(§ 110 odst. 2 ZVZ). V případě prvotního podání žalobce doručeného žalovanému dne 29.1.2009 nešlo o návrh na zahájení správního řízení, a tedy v úvahu přicházela pouze možnost zahájení řízení z moci úřední poté, co žalovaný podle § 42 SpŘ prověřil skutečnosti uvedené v tomto podání coby podnětu.

Z právě uvedeného soud činí svůj první dílčí závěr rozhodující pro posouzení věci, a sice že doručením podnětu (tedy dnem 29.1.2009) žádné správní řízení u žalovaného nebylo zahájeno.

Druhé podání žalobce ze dne 9.3.2009 reaguje na vyřízení podnětu (nikoli tedy na vyřízení návrhu na zahájení správního řízení o přezkum úkonů zadavatele, neboť ten podán nebyl), znovu je (stejnou argumentací jako v případě prvního podání) namítáno porušení ZVZ ze strany zadavatele, přitom celé podání je (bez ohledu na jeho označení) formulováno jako námítky ve smyslu § 110 ZVZ (tedy ty námítky, jejichž podání by jinak předcházelo podání návrhu na zahájení správního řízení o přezkum úkonů zadavatele). To vyplývá jak z formálního označení („*Námítky proti protiprávnosti, in eventum neurčitosti, úkonů zadavatele veřejné zakázky „Odstranění některých ekologických zátěží vzniklých před privatizací“*“, *evidenční číslo zakázky 60026142, vyhlášené Českou republikou – Ministerstvem financí dle § 110 zákona o zadávání veřejných zakázek*“), tak z obsahu tohoto podání, když žalobce poukazuje na to, že nebude-li veřejná zakázka „...zrušena a znovu vyhlášena...“, pak „...bude následovat ze strany společnosti, která podává tyto námítky, postup podle zákona o veřejných zakázkách“. Podle § 110 odst. 3 ZVZ ovšem musí námítky stěžovatel doručit zadavateli do 15 dnů ode dne, kdy se o domnělém porušení zákona úkonem zadavatele dozví, nejpozději však do doby uzavření smlouvy. Do doby doručení rozhodnutí zadavatele o námítkách nesmí zadavatel uzavřít smlouvu či zrušit zadávací řízení. Tyto „námítky“ však byly žalobcem doručeny žalovanému, nikoli zadavateli. Za tohoto stavu bylo třeba, aby obsah tohoto podání (doručeného žalovanému) žalovaný vyhodnotil z toho pohledu, zda jde o návrh na zahájení řízení o přezkum úkonů zadavatele, o nový podnět, o stížnost na vyřízení předchozího podnětu nebo o podání jiného charakteru.

Pokud se žalobce nyní domáhá toho, aby žalovaný o těchto „námítkách“ rozhodl, pak je pro posouzení věci rozhodující, zda o nich žalovaný formalizovaným způsobem (tedy „rozhodnutím“, jak požaduje žalobce) rozhodnout měl či nikoli; právě pro správné zodpovězení této otázky je určující obsah tohoto podání. Pokud se jednalo o přípis doručený žalovanému, v němž žalobce reagoval na vyřízení jeho předchozího podnětu (nikoli tedy návrhu na zahájení správního řízení) a znovu (stejnou argumentací jako v případě prvního podání) namítal porušení ZVZ ze strany zadavatele, a přitom ani tentokrát z označení tohoto podání ani z jeho obsahu nevyplývalo, že by se žalobce těmito „námítkami“ domáhal zahájení řízení o přezkum úkonů zadavatele „na návrh“, tedy že by tyto „námítky“ měly být považovány za návrh na zahájení správního řízení ve smyslu § 113 odst. 2 ZVZ (především není z obsahu „námitek“ vůbec patrný jakýkoli náznak vůle žalobce, jež by směřovala

k zahájení správního řízení o přezkum úkonů zadavatele), a zároveň dovodil-li žalovaný, že toto podání je skutečně určeno žalovanému (tedy že nešlo o podání, jež by bylo skutečnými „námitkami“ ve smyslu § 110 ZVZ, nesprávně adresovanými namísto zadavatele žalovanému), pak žalovaný dle názoru soudu správně vyhodnotil obsah těchto „námitek“ jako stížnost proti způsobu, jakým byl vyřízen prvotní žalobcův podnět. Podle označení i podle celého obsahu těchto „námitek“ jde ostatně o nepříznivější hodnocení žalobcova přípisu, jaké pro žalobce přicházelo v úvahu; podstatou přitom skutečně je „postěžování si“ na to, jak byl po věcné stránce žalobcův prvotní podnět vyřízen, a setrvání na argumentaci obsažené v prvotním podnětu, neboť z obsahu „námitek“ vyplývá, že žalobce nadále setrvává na svém postoji, podle něhož zadavatel při zadávání veřejné zakázky „Odstranění některých ekologických zátěží vzniklých před privatizací“, ev. č. zakázky 60026142, porušil ZVZ.

Pokud tedy žalovaný vyhodnotil žalobcovy „námitky“ důvodně coby stížnost proti způsobu, jakým žalovaný vyřídil prvotní podnět, a opakování skutečností již uvedených v prvotním podnětu, pak sama tato stížnost nebyla podána v rámci žádného správního řízení, ani jejím podáním žádné správní řízení nebylo zahájeno. Navíc soud připomíná již shora uvedené, a sice že žádné správní řízení nebylo zahájeno ani podáním prvotního žalobcova podnětu (byť žalobce možnost podat návrh na zahájení řízení o přezkum úkonů zadavatele podle § 113 odst. 2 ZVZ měl a má ji i nadále a byť vyplývá z posledního přípisu žalovaného určeného žalobci, tj. z „*Odpovědi na stížnost*“ ze dne 22.5.2009, že ve věci přezkumu příslušné veřejné zakázky je u něj vedeno správní řízení „na návrh“). Skutečnost, že by jakékoli správní řízení bylo zahájeno kterýmkoli z obou podání žalobce, nelze dovozovat ani z obecného procesního předpisu (SpŘ), ani z ustanovení ZVZ upravujících přezkum postupu zadavatele (§ 112 a násl. ZVZ).

Pokud tedy žalobce doručením „námitek“ žalovanému nezahájil správní řízení o přezkum úkonů zadavatele podle § 113 odst. 2 ZVZ, neboť ani podle obsahu nešlo o návrh na zahájení takového řízení, pak není žádného konkrétního ustanovení žádného právního předpisu, z něhož by vyplývala povinnost žalovaného rozhodnout, jak žalobce požaduje. Žalovaný se již po doručení prvotního podnětu k zahájení řízení z moci úřední nacházel v režimu § 42 SpŘ, podle něhož je správní orgán povinen přijímat podněty, aby bylo zahájeno řízení z moci úřední (tu „z moci úřední“ coby jedním ze způsobů upravených v § 113 odst. 1 ZVZ). Vyřídil-li žalovaný tento podnět způsobem odpovídajícím § 42 SpŘ (přípisem ze dne 13.2.2009 označeným jako „*Vyrozumění o výsledku šetření podnětu*“), pak není ani žádného konkrétního ustanovení žádného právního předpisu, z něhož by vyplývala povinnost žalovaného rozhodnout o podání, které na vyřízení podnětu reagovalo a bylo důvodně vyhodnoceno jako opakovaná stížnost (stížnost proti vyřízení prvotního podnětu).

Ve shodě s prejudikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 8.7.2009 ve věci sp. zn. 3 Ans 1/2009, www.nssoud.cz) tedy zdejší soud uzavírá, že žalobou na ochranu proti nečinnosti se nelze úspěšně domáhat vydání rozhodnutí v tom případě,

kdy je možno zahájit správní řízení z moci úřední a správní orgán při vyřízení podnětu k jeho zahájení postupoval podle § 42 SpŘ, tu nehledě na skutečnost, že správní řízení by bylo možno zahájit i na návrh žalobce, který však u žalovaného nepodal. V takovém případě nelze dovozovat nečinnost žalovaného, jak dovozuje žalobce, neboť žalovaný sdělení o tom, že neshledal důvody pro zahájení řízení z moci úřední (a tu opakovaně k oběma žalobcovým podáním), neměl činit ve formě rozhodnutí, jehož vydání se žalobce domáhá. Podstatou problému tedy není to, co žalobce nesprávně identifikuje ve své replice, tedy že se žalobcem nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ač mělo, neboť žádné správní řízení, v němž by žalobce měl být účastníkem, před žalovaným neprobíhalo. Tu soud nad rámec již uvedeného připomíná dikci § 116 ZVZ, který vymezuje okruh účastníků správního řízení o přezkum úkonů zadavatele před žalovaným tak, že účastníkem je zadavatel a v řízení zahájeném na návrh též navrhovatel; je-li předmětem řízení přezkoumání rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, je účastníkem řízení též vybraný uchazeč. Žalobci by tedy postavení účastníka správního řízení o přezkum úkonů zadavatele svědčilo pouze v případě, kdy by řízení o přezkum úkonů zadavatele bylo zahájeno na jeho návrh (žalobce by byl slovy § 116 ZVZ „navrhovatelem“). Postup žalovaného tak není odpíráním postavení účastníka řízení, jak v replice tvrdí žalobce, nýbrž řádným vyřízením podání, která byla žalobcem žalovanému doručena.

Vzhledem k tomu, že v řízení žalobě na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. s.ř.s. může soud uložit povinnost správnímu orgánu k vydání rozhodnutí jen tehdy, pokud v době rozhodování soudu o žalobě povinnost takového správního orgánu k vydání rozhodnutí existuje, není-li tu takové povinnosti, žalobu zdejší soud musel shledat nedůvodnou a podle § 81 odst. 3 s.ř.s. ji zamítnout.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 a 7 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěšný nebyl, proto mu náhrada nákladů řízení nepřísluší. Ta by příslušela žalovanému, neboť ten měl ve věci plný úspěch. Soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady, jež by převyšovaly náklady jeho jinak běžné administrativní činnosti, nadto přiznání náhrady žádných nákladů žalovaný nepožadoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen,

pokračování

62Ca 35/2009-48

který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 9. října 2009

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová